20/07/2023

Ζήνα Λυσάνδρου-Παναγίδη: 20 Ιουλίου 1974! Ημέρα Σάββατο

/ Γνώμες

Από το πρωί μαύρισε ο ουρανός πάνω από τον Πενταδάκτυλό μας. Από τη δυτική βεράντα μας βλέπαμε αλεξιπτωτιστές να πέφτουν…Μαζί με τη φίλη μου από την Αθήνα, Κατερίνα Βάρσου, συμφοιτήτριά μου, που έφερα για να φιλοξενήσουμε στις διακοπές, τυλίγαμε στη βεράντα μας κουπέπια (ντολμαδάκια). Ξάφνου, ένα αεροπλάνο έσχισε τον ουρανό μας. Πάνωθέ μας. Ο θόρυβος μάς τρύπησε τα αυτιά.

Ασφαλώς, πανικοβληθήκαμε… Τρέξαμε να καλυφθούμε μέσα στο σπίτι…Ευτυχώς, ο παπάς μου, πιο νηφάλιος, μας καθησύχασε και μας συμβούλεψε να πάμε στη γειτόνισσά μας, που δεν είχε κεραμύδια το σπίτι της, αλλά είχε δύο ταράτσες, για περισσότερη ασφάλεια.

Έτσι και έγινε. Μαζευτήκαμε κάποιες από τη γειτονιά στο σπίτι της θείας

Ζηνοβίας και του θείου Νίκου Χοίρα, δίπλα μας από τα βόρεια. Εκεί ήταν και οι γειτόνισσές μας, η θεία η Σταυρού και η Κίκα Λεωνίδου, η θεία Παναγιώτα Στεφανίδου, η Αννού του Χοίρα, Η θεία Ζηνοβία μάς έβαλε στο σαλόνι της, και βλέπαμε από τα παράθυρα τα αεροπλάνα που πετούσαν χαμηλά πάνω από τα σπίτια μας. Ακούαμε εκείνο τον εκκωφαντικό θόρυβο. Τρέμαμε από τον φόβο μας. Κάποιες στιγμές βουτούσαν και έριχναν βόμβες και στο κέντρο και πάνω στο γυμνάσιό μας στα δυτικά. Ευτυχώς οι πιο πολλές δεν εξερράγησαν. Μια εκεί που έπεσε, ευτυχώς, χωρίς θύματα, άνοιξε ένα όρυγμα στον δρόμο…

Ένα αεροπάνο που πετούσε πιο χαμηλά μυδραλιοβόλησε μια γυναίκα, τη μ. Μαρίτσα Γυψιώτη, τη μητέρα του Ανδρέα Γυψιώτη, της Κίκας, του Σταυρή, …η οποία διέσχιζε τον δρόμο για να πάει απέναντι…

Μέσα στην αγωνία μας, κατεβάσαμε όλους τους αγίους μας, πιο πολύ, όμως, τον Αη-Γιώρκη μας. Οι μανάδες μας έψαλλαν…ακολουθήσαμε κι εμείς…
Τα αεροπλάνα συνέχιζαν τις πτήσεις τους: βομβάρδιζαν Λευκωσία, Λευκόνοικο, Αμμόχωστο και τανάπαλιν. Το απόγευμα ακούσαμε οιμωγές χοίρων. Οι αεροπόροι του ΝΑΤΟ, αφού διακρίνονταν με γυμνό μάτι τα διακριτικά τους, συγχύστηκαν και αντί να κτυπήσουν το στρατόπεδο που υπήρχε τότε βόρεια του σπιτιού μας στο ύψωμα του Κουζουλάρη, κτύπησαν στη νότια πλευρά και πιο ανατολικά, κοντά στο κοιμητήριο στον δρόμο προς τη Γύψου, όπου βρισκόταν ένα χοιροστάσιο…Αλαφιάστηκαν τα καημένα τα ζωάκια. Έτρεχαν αλαλάζοντας όσα γλύτωσαν τον θάνατο…

Την ώρα που έδυε ο ήλιος, σταμάτησαν να πετούν τα αεροπλάνα.

Κοιμηθήκαμε στρωματσάδα στη θεία Ζηνοβία. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε και την Κυριακή και τη Δευτέρα…Ευτυχώς, που είχαμε τον παπά μου που άκουε τον Μπαϊράκ, αφού μιλούσε την τουρκική απταίστως, και μας προειδοποίησε από νωρίς ότι επέκειτο εκεχειρία στις 4 το απόγευμα.

Τότε, όντως σε μας σταμάτησαν τα αεροπλάνα να πετούν, κι έτσι γυρίσαμε στο σπίτι μας. Την Κερύνεια, μετά την εκεχειρία όρμησαν να την κατασπαράξουν… Τότε πήραν τα εδάφη της…

Μνήμες ανεξίτηλες. Εμείς, όμως, δεν περάσαμε τίποτα μπροστά σε όσα βίωσαν οι συμπατριώτες μας της επαρχίας Κερύνειας! Αυτοί ήταν ο κυματοθραύστης που πάνω του έπεσε όλη η λαίλαπα της ανατολίας. Αυτοί είδαν και βίωσαν τη βαρβαρότητα στον 21ο αιώνα! 49 χρόνια τώρα, κι όμως, το έγκλημα μένει ατιμώρητο. Μάλλον επιβραβεύεται… Μόνο η Ουκρανία για τους δυτικούς συμμάχους μας έχει υποστεί εισβολή…